

บทนำ

"ฉันเลิกกับแคนนอนแล้ว!"

นี่คือประโยคแรกที่ฉันบอกกับเพื่อนๆ เมื่อเข้ามาในห้องเรียนคาบแรก ฉันกวาดสายตาไปรอบๆ ห้องเพื่อมองใบหน้าตกใจของเพื่อนแต่ละคนก่อนจะถอนหายใจอย่างหนักหน่วง และนั่งลงบนที่นั่งของตัวเอง

"เราเพิ่งเลิกกันเมื่อวาน"

ฉันพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เกี้ยวซ่า เพื่อนหน้าห่มวยผู้เป็นเจ้าของผิวขาวเจ็ดจอร์บลากเก้าอี้เข้ามาใกล้ทันที

"นั่นไง! ฉันบอกเธอแล้วว่าเธอกับเขาไปไม่รอดแน่ๆ!!"

เรื่องนั้นไม่บอกฉันก็รู้ -- ฉันเคยคบกับผู้ชายคนไหนเกินสองอาทิตย์บ้างล่ะ อย่างมากที่สุดก็นายแคนนอนนี่แหละ คบได้ตั้งสิบวัน อันที่จริงเราเบื่อกันตั้งแต่วันที่ห้าด้วยซ้ำ

"ฉันบอกแล้วว่าอย่าไปคบกับเด็กโรงเรียนเซนต์เทเรซ่า"

"ไม่ว่าเด็กโรงเรียนไหนก็ไม่เคยเกินสองอาทิตย์ไม่ใช่เหรอ" ก้านหลิวที่เป็นเพื่อนอีกคนแทรกขึ้นมา ฉันพยักหน้าอย่างปลงๆ ช่วยไม่ได้ ก็ฉัน

เพื่อนี่นา --;

"ทำไมล่ะ" ซิววี เพื่อนร่างเล็กอีกคนเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือพิลึกลึกลับเล่มหนา (ที่ฉันไม่มีวันจะเปิดอ่าน) ถามอย่างสนใจ

"ฉันเบื่อเขา..." ฉันบอกต่อไปด้วยเสียงแข็งๆ "และเขาก็เบื่อฉัน เพราะฉะนั้นเราเลยเลิกกัน"

"น่าแปลก...คราวนี้ไม่ใช่เพราะว่าเธอบ๊องเกินไปหรือ" ก้านหลิวถามทำไมฉันถึงได้รู้สึกเหมือนกับโดนด่าว่าบ๊องเลยล่ะ เขาเถอะ ฉันแข็งเกินไปที่จะสนใจอะไรแล้ว --;

"ไม่ใช่ย่ะ ฉันบอกแล้วว่าเราเลิกกัน"

ทุกคนทำหน้าที่เหมือนกับว่า 'ฉันว่าแล้วเชียว' แหม...ก็ไม่ใช่ว่าฉันจะไม่รู้หรือหน้า อย่างน้อยหมอนั่นก็ชื่อของให้ฉันเยอะแยะเลยล่ะ

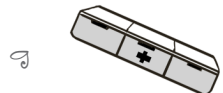
ฉันชื่อโบว์หมีคะ ชื่อที่ทุกคนลงความเห็นว่าคุณาวทวิจิต! อะไรกันโบว์หมีก็คือโบว์ที่ผูกอยู่ที่คอของหมีเท็ดดีไง ฉันคิดว่ามันก็ได้ทุเรศขนาดจะมาเป็นชื่อคนไม่ได้นะ --, - อย่างที่บอก ฉันเพิ่งเลิกกับแฟนมา ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจอะไรมากมาย เพราะว่าฉันคบกับใครไม่เคยเกินสองอาทิตย์เลย มันเป็นเหมือนคำสาป บางทีแมลงสาบสิบตัวที่ฉันเคยใช้ไบกอนฉีดใส่จนตายหมู่อาจจะเป็นเจ้าของคำสาปนี้ก็ได้ (ใช่แล้ว เพราะมันเป็นแมลงสาบยุงใจล่ะ!) เพราะว่าฉันคบมาสิบคนมันก็ลงเอยแบบนี้ทั้งสิบคนเลย ฮ่าๆ

แล้วฉันก็ไม่ได้เสียใจสักนิดที่เลิกกับเขา ตรงกันข้าม ฉันกลับรู้สึกดีใจซะอีก เพราะอีตาแคนนอนนั่นเป็นคนที่สิบพอดี (เท่ากับจำนวนแมลงสาบที่ฉันสังหาร) และเมื่อฉันมีแฟนคนที่สิบเอ็ด ฉันก็จะสมหวัง เราต้องรักกันยาวนานอย่างแน่นอน >O<

แล้วสิ่งที่ฉันต้องทำตอนนี้คือ...หาแฟนใหม่ ^O^

1

หลันล้ำ~ ในที่สุดวันแรกของโครงการแลกเปลี่ยนก็มาถึง แน่นนอน

ว่าฉันต้องเสียैयाช่าที่ไปแลกเปลี่ยนคนหนึ่งเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มๆ แต่ในทางกลับกัน ในห้องของเราก็จะมีนักเรียนแลกเปลี่ยนเข้ามาแทนยัยैयाช่าหนึ่งคน คนนี้ละ...ไม่ว่าจะมาจากทรินิตี้หรือเซนต์เทเรซา ฉันขอให้เป็นผู้ชายที่หล่อเลิศเพอร์เฟกต์ก็แล้วกัน เพราะว่ามีนักเรียนคนนั้นต้องนั่งข้างๆ ฉันนะสิ >_<

วันนี้ฉันเลยแต่งตัวอย่างพิถีพิถันเป็นพิเศษ และยังแอบติดโบสี้ชมพูน่ารักๆ มาโรงเรียนด้วย ^w^

"โอ๊ะ โบว์หมี O_O!!"

"กะ...กรี้ดดด!!"

"เธอจะแหกปากกรี้ดทำไมละเนี่ย ฉันต่างหากที่ต้องตกใจ _-_" ยัยปั้ม เพื่อนในห้องบอกอย่างแข็งๆ ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเดินผ่านปั้มเข้าไปในห้อง

"ฉันก็ตกใจเธอนะสิ เปิดประตูอยู่ดีๆ ดันมาเจอเธอร้องเรียกชื่อฉันดังลั่นอย่างนี้ละ"

"ฉันแค่ตกใจที่เห็นโบบนหัวเธอ _-_"

"อ้อเธอ มันท่ารักใม่ยัยละ >_<"

"มันก็น่ารักดีอยู่หรอกนะ แต่ว่า..."

"ฉันซื้อมาจากไหนนะเธอ ขอโทษนะ ฉันไม่รู้หรอก แฟนเก่าฉันซื้อมาให้ ไว้เจอแล้วจะถามให้ก็แล้วกัน >O<"

"ไม่ใช่...มันดูปัญญาอ่อนนะ _-_"

"อ้ายย ยปัญญาอ่อนเธอ >_< ปัญญาอ่อนก็ดีนะสิ ฉันจะได้ดูปัญญาอ่อนไปด้วย... เอ๊ะ! เมื่อกี้เธอพูดว่าอะไรนะ =_="

"ฉันบอกว่ามันดูปัญญาอ่อน =_="

"วะ...ว้าย ไม่จริงนะ >O< มันท่ารักดีออก!!!"

"อะไรก็ช่าง มันอยู่บนหัวเธอนี้เนอะ ฉันคงเตือนร้อนอะไรด้วยไม่ได้ ^^"

ปั้มเดินเลี้ยวไปอีกทาง ฉันได้แต่มองตามหลังยัยนั้นอย่างไม่พอใจ เพื่อความสัมพันธ์อันดีงาม ฉันเลยไม่ถามออกไปว่าเธอิจจาฉันใม่ยัย!

เอาเถอะ...ถึงยัยปู้มจะมองว่ามั่นคงปัญญาอ่อน แต่ฉันคิดว่ามันต้องน่ารัก
แน่เมื่อมาอยู่บนผมของฉัน

ปัง!!!

ประตูห้องถูกกระชากออกอย่างแรง จากนั้นฉันก็เห็นก้านหลิวเพื่อนรัก
เดินเข้ามาในห้องในสภาพโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง พร้อมกับพิมพ์อะไรสักอย่าง
ไม่ขาดปากโดยมียัยซีอิวตัวจ้อยเดินตามหลังมาติดๆ

"โอ้ยยย ฉันว่าฉันคงไม่ได้อยู่อย่างสงบสุขแล้วละชีวิตนี้ อยากร้องให้
ชะมัด!!!"

พอสองคนนั้นเดินใกล้เข้ามา ฉันก็ได้ยินที่ก้านหลิวพิมพ์่า แต่ก็ไม่รู้
อยู่ดีว่าเรื่องอะไร

"มันไม่แย่นาคันนั้นหรอก เชื้อล...ดูเขาก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรมากมาย
สักหน่อย" ซีอิวว่า

"เลวร้ายไม่เลวร้ายไม่รู้ละ หมอนั้นนะตัวป่วนเลย แล้วซีเนียร์จะมา
แลกเปลี่ยนที่นี้ด้วย คิดดูสิ คนขี้หี้อย่างหมอนั้นไม่ปล่อยเธอไว้หรอก!!"

"มีเรื่องอะไรกันเธอ"

ฉันเสนอหน้าเข้าไปถามทั้งสองคน ก้านหลิววัดสายตามามองฉัน
อย่างจูนๆ =_=

"หมอนั้น...มาแลกเปลี่ยนที่นี้!!"

"ใครเธอ"

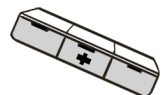
ฉันทำหน้าสนใจทันที พูดยว่าหมอนั้น แสดงว่าเป็นผู้ชายแน่ๆ แล้ว
ก้านหลิวก็รู้จักผู้ชายดังๆ จากทรินิตี้เยอะจะตาย โอ้ว ฉันคงไม่ได้หวังมาก
ไปใช้มัยว่าเขาอาจจะเป็นคราวน์หรือไนต์ของทรินิตี้ กรีดดดดๆ >_<

"จะใครที่ไหนล่ะ ก็..."

อยู่ๆ ก้านหลิวก็ทำหน้าเหมือนกับเจอผี คงมีใครหน้าตาน่ากลัวยืน
อยู่ข้างหลังฉัน =_= ฉันค่อยๆ หันหลังไปอย่างไม่เต็มใจเท่าไร

"ตัวเอง ๗๐๗"

วะ...แว๊กกกกกกกก ฉันอ้าปากค้าง จะกรีดก็กรีดไม่ออก มะ...
หมอนี้คือแคนนอน แฟนเก่าของตัวเอง T_T ทำไมเขาถึงมาเผลออยู่ที่นี้ได้

ละ ฉันคิดไปมาอย่างงุนงงก่อนจะมองหน้าก้านหลิวเพื่อขอความช่วยเหลือ
แต่ยัยนั่นก็ได้แต่ยกไหล่และส่งสายตาขุนเคืองไปให้แคนนอน

"อย่ามองฉันแบบนั้นได้มัยที่รัก ฉันทำอะไรผิดหรือ ^^" เขากาม
ก้านหลิวด้วยเสียงหวานเจี๊ยบ

"ผิดที่นายมาแลกเปลี่ยนที่นี้นั่นแหละ!!"

"ทำไมละ ฉันคิดถึงเธอ อยากเจอเธอทุกวันนี้เน้า ^o^"

"ให้ตายเถอะ แคนนอน ฉันมีแฟนแล้ว!!"

"อ้อ ถ้าเธอมีแฟนแล้ว งั้นก็..." เขาเลื่อนสายตาจากก้านหลิวไปยัง
คนที่อยู่ข้างๆ ยัยนั่น =_= "งั้นขอจีบเพื่อนเธอคนนั้นได้มัย น่ารักจังเลย
>O<!!"

"ไม่ได้!! ยัยนี้เป็นแฟนพาสต้า ห้ามยุ่งเด็ดขาด!!!"

ก้านหลิวเอาตัวมาบังซีอิวไว้จนมิด จากนั้นก็ผลักฉันไปหาแคนนอน...

อ้าว!!

"ยัยนี่นะได้!! เอาไปเลย!!" พุดจบก้านหลิวก็ดึงซีอิวไปนั่งที่ประจำ
แคนนอนมองตามทั้งสองไปก่อนจะหันมามองฉันบ้าง

"ไม่เอา =.="

"คิดว่าฉันอยากได้นายเธอไง!!" ฉันตะคอกใส่เขาพร้อมกับขยับออก
ห่าง

"นี่...ช่วยบอกฉันดั่งๆ หน่อยสิว่านายไม่ได้มาแลกเปลี่ยนที่นี้ =_"
ฉันถามเขาด้วยความหวังอันริบหรี่ อันที่จริงมันก็โคตรจะชัดเจนอยู่แล้ว ฉัน
แค่...รับไม่ได้ TT_TT

"อย่าถามอะไรใดๆ ได้มะ มันชัดเจนอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ แล้วฉันก็เรียน
ห้องนี้ด้วย"

โ้ว ยัยก็ชั่วช้า ฉันสงสัยเธอซะที่ได้ไปแลกเปลี่ยนที่เซนต์เทเรซา
หนึ่งเดือน แต่ตอนนี้ฉันสงสัยตัวเองแล้วละที่ต้องมาทนอยู่กับแคนนอน
เดือนหนึ่งอย่างนี้ ฮือ T_T

"แล้วเธอเอาอะไรมาตีตมเนี่ย น่าเกลียดชะมัด -.-"

"อ้าย อย่าบังอาจมาว่าเครื่องประดับอันน่ารักของฉันนะ!!"

"น่ารักกับผีละ สยงอะ!!"

แคนนอนผลักหัวฉันเบาๆ พร้อมกับเดินเข้าไปหาที่นอนหลับกับซีอิว ส่วนฉันก็ได้แต่พยายามจะรับความจริงให้ได้ =O=!! โอ๊ย ใครเล่นตลกอะไรกันเนี่ย ฉันเพิ่งเลิกกับเขาไปเมื่อสองวันก่อนเองนะ!! ที่เลิกเพราะเบื่อเขา ไม่อยากจะเจอเขา ไม่อยากจะคุยจะอะไรด้วยทั้งนั้น แล้วทำไมถึงเป็นอย่างนี้ กร๊ากซซซ อยากจะร้องไห้ซะมิด T_T

ฉันถอนหายใจแล้วกลับไปนั่งที่ประจำของตัวเองเพราะอาจารย์เข้าห้องแล้ว แคนนอนกำลังนั่งคุยกับที่นอนหลับอยู่ตรงที่ประจำของเกี้ยวซ่า ฉันได้แต่ยืนรื้อแล้วก็นั่งตบตบตัวเองข้างๆ เขา

"เฮ้ย เธอมานั่งตรงนี้ทำไมเนี่ย!?" แคนนอนร้องอย่างตกใจเมื่อฉันนั่งลง

"นี่มันที่ประจำของฉัน นายต่างหากมานั่งอะไรตรงนี้!!" ฉันตะคอกเสียงเซียวกลับไป

"มีคนบอกฉันว่านี่คือที่นั่งของนักเรียนที่ฉันแลกเปลี่ยนด้วย ฉันเลยต้องมานั่งตรงนี้ยังงั้นละ คิดว่าฉันอยากจะนั่งข้างเธอหรอ ยัยเบ๊อก!!"

ใครก็ได้เอากี๋วซ่าของฉันกลับมาที ฮือๆ ฉันไม่น่าแข่งให้ยัยนั้นไปตกที่เซนต์เทเรซ่าเลย T_T

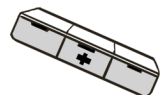
"เฮ้อ!! ตรงนั้นนะเจียบได้แล้ว!!"

อาจารย์ส่งเสียงเตือนเราสองคน ฉันจึงปิดปากเจียบอย่างอดทน เมื่อทุกคนเจียบกันแล้วอาจารย์จึงเริ่มพูดต่อ

"อย่างที่ทุกคนรู้กันอยู่ว่าช่วงเวลาหนึ่งเดือนนับจากวันนี้เราจะมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง นักเรียนแลกเปลี่ยนของปีนี้เป็นนักเรียนจากเซนต์เทเรซ่า ฉันคิดว่าพวกเราน่าจะคุ้นเคยกับเขาดี..."

คุ้นเคยอยู่แล้วละ หมอนี่มามีเรื่องอยู่แถวๆ โรงเรียนนี้เป็นแสนครั้งแล้วมั้ง

อาจารย์ไม่พูดมากเรื่องแคนนอนเพราะทุกคนในสามโรงเรียนรู้จักเขาอยู่แล้ว เขาเป็นนักสู้อันดับสองของโรงเรียนเซนต์เทเรซ่า ถ้ามองหน้าตาหล่อเพียวจนสาวมองเหลียวหลังเซียวละ อันที่จริงแคนนอนไม่ได้เป็น

นักสู้เพราะว่าชอบไปชกต่อยกับคนอื่น แต่เป็นเพราะเขากะล่อนและซี้หลิ!!
เขาหลิผู้หญิงเกือบทุกคนที่เดินผ่านเลยมั้ง ไม่สนว่าพวกนั้นจะมีแฟนกัน
รีเปล่า และเรื่องชกต่อยส่วนมากก็เพราะชอบไปควงกับแฟนคนอื่นนี่ละ ถ้า
คิดไม่ออกว่าเขากะล่อนแค่ไหน ฉันบอกได้เลยว่ากะล่อนจนส่งผลให้สถิติ
เรื่องชกต่อยทำให้เขาได้ตำแหน่งนักสู้อันดับสองของโรงเรียนเลย --'

อาจารย์เริ่มบทเรียนแล้ว ฉันจึงเตรียมตัวจุดโน้ตตามไปด้วย ตรงข้าม
กับแคนนอนซึ่งไม่ทำอะไรเลยนอกจากนั่งเท้าคางและมองออกไปนอก
หน้าต่าง เอ๊ะ ฉันจะไปสนเขาทำไม คนอย่างนี้มาโรงเรียนเพื่อหลิสาว
เท่านั้นละ ฉันยังไม่เคยเห็นตัวหนังสือของแคนนอนเลยสักครั้ง และไม่
คิดว่ามีใครเคยเห็นด้วย

"ไอ้ะ..." ฉันร้องเบาๆ เพราะศอกของฉันดันไปชนกับแขนของแคนนอน
เข้า

"อะไรของเธอ ไม่ได้คิดจะทำอะไรมิติมีร้ายกับฉันใช่ไหม" เขาบอก
อย่างไม่พอใจ

"เออ...อยากมากเลยละ อยากเอาปากกาจิ้มตานายไง!"

"ยัยบ้าเอ๊ย"

เซอะ ไอ้คนปกติ -- ฉันไม่อยากทะเลาะกับเขาเลยเงียบไว้ ทุก
วินาทีของฉันที่อยู่ข้างๆ เขาผ่านไปอย่างน่าอึดอัด ถ้าผลอไปโดนเขาเข้า
นิดหน่อย หมอนั่นก็จะทักทักว่าฉันลวนลามเขา จนกระทั่งพักเที่ยงมาถึง
ฉันค้นพบว่าตัวเองเป็นคนที่มีความอดทนสูงมากคนหนึ่งเลยละ

"ฟู!! แยกจากหมอนั่นมาได้ซะที ฉันจะประสาทกินอยู่แล้ว!!"

"โธ่ๆๆ นี่มันเพิ่งเริ่มต้นนะ!! เธอต้องเจอกับเขาเป็นเดือนเลยละ"

"เฮ้อ แค่นี้ก็เหนื่อยแล้ว โอ้ย เมื่อไหร่ฉันจะได้เป็นแฟนคินตานะ
TTATT"

"ฝันไปเถอะ" ก้านหลิวกับชีอิ๋วพูดพร้อมกัน ฮี!! ยัยพวกนี้พูดไปเถอะ
ไว้ฉันได้เป็นแฟนกับคินตาแล้วจะพูดไม่ออก โธ่ๆๆๆ

"ไอ้ย ให้ตายสิ ลืมไปเลยว่าฉันต้องไปหาชีเนียร์ O_O!!" ก้านหลิว
โผล่ออกมา

"หา ซีเนียร์ ใครกัน" ซีอิวถามอย่างงงๆ

"ก็...เฮเลนยังไงละ ผู้หญิงที่สวยงามๆ จนเด็กทรินตี้คลั่ง เธอมา แลกเปลี่ยนด้วย!!"

"โอ้..." ฉันร้องคำนี้ออกมาได้คำเดียว เดี่ยวเทเลอร์ก็จะกลายเป็น อย่างนั้นบ้างแน่ๆ =_="

"ฉันต้องไปอาคารสาม" ก้านหลิวบอก

"ฉันไม่ไปด้วยหรอกนะ" ฉันรีบพูดขณะที่ก้านหลิวออกเดิน ยัยนั่น หยุดก็กึกและหันมามองฉัน

"เธอก็รู้ว่าช่วงนี้โรงอาหารยุ่งสุดๆ ฉันจะไปหาโต๊ะว่างๆ รอดีกว่า พอ เธอมาจะได้ไม่ต้องรอกันอีก"

"อ่า...ดีเลย งั้นเจอกันที่โรงอาหารนะ"

ก้านหลิววิ่งพรวดออกไปคนเดียว ส่วนซีอิวเดินไปโรงอาหารกับฉัน

"เฮเลนที่เค้าเล่าลือกันนะเหรอ อยากเห็นจัง *O*" ซีอิวเปรยขึ้นมา พร้อมทำตาเป็นประกายระยิบระยับ ฉันงงกับอาการของยัยนี้แป๊บหนึ่งจึง นึกขึ้นมาได้ว่าซีอิวขึ้นชอบผู้หญิงสวยๆ คราวที่แล้วก็ไปขึ้นชอบพี่มีมีเข้า จนเกือบชวย

"เห็นก้านหลิวบอกว่ายัยนี้เค้าคบกับบร่าก่อน"

"อ่า ดีจังเลยเนอะ คนหน้าตาดีคับกัน พวกเขาน่าอิจฉาที่สุดเลย >_<"

ฉันได้แค่กลอกตา แฟนเธอก็หน้าตาโคตรดี แล้วจะไปอิจฉาพวกเค้า ทำไมละเนี่ย =_="

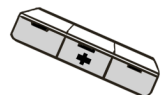
ที่โรงอาหารดูเหนื่อยเหมือนกับทุกวัน โชคดีที่ฉันกับซีอิวได้โต๊ะอาหาร ได้พักผ่อนหลังจากเดินหาไม่นาน ฉันให้ซีอิวไปซื้ออาหารก่อน ส่วนตัวเอง ก็นั่งเฝ้าโต๊ะเอาไว้

ฟุบ!!

ขณะนั้นเองก็มีคนเข้ามานั่งลงตรงข้ามกับฉัน

"ขอโทษนะะ โต๊ะนี้เต็มแล้ว ไปนั่งที่อื่น!!" ฉันทกรีดเสียงไล่

"ฉันเห็นเธอนั่งอยู่คนเดียว"

"เดี๋ยวเพื่อนฉันจะตามมา ลุกไปนั่งที่อื่นไป!!" ฉันแว๊ดเสียงแหลมปริ๊ด
แหม เจ็บคอนะ TAT

"หะ เพื่อนเธอก็มีแค่ก้านหลิวกับชิววี้ โต๊ะนี้นั่งได้หกคนเชียวนะ!!"

"ยังงี้ก็ได้! ก้านหลิวกับชิววี้มีแฟนแล้ว ชีนนายมานั่งอยู่ใกล้ๆ
เดี๋ยวแฟนๆ ของพวกนั้นก็เข้าใจผิดหรอก"

"มันก็เรื่องของพวกนั้น เกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ ฉันแค่มานั่งกินข้าวอยู่
ตรงนี้ ไม่ได้ปล้ำพวกนั้นซะหน่อย"

"นายนี่มันแซงช่วยจริงๆ เลย" ฉันพึมพำอย่างระอาใจ และคงต้อง
ปล่อยให้นั่งอยู่ตรงนี้ด้วย เพราะทำยังไงก็ไม่มีทางไล่เขาไปได้หรอก
นอกจากเขาจะไปเอง

ชิววี้กลับมากพร้อมกับสีหน้าประหลาดใจที่เห็นแคนนอน

"ขอโทษนะ มันเป็นเรื่องที่เหนือการควบคุม --" ฉันบอกเชิงๆ

"รบกวนด้วยน้า ฉันกินไม่นานหรอก >O<" แคนนอนแทรกขึ้นและ
รีบยัดพิซซ่าเข้าปาก

"มะ...ไม่เป็นไร ไม่ต้องรีบก็ได้ =_" ชิววี้ว่าพลางหันมาพูดกับฉัน
บ้าง "ฉันจะไปนั่งกับพาสต้านะ เขาอยู่ทางโน้น"

"อืม"

ไปอยู่ห่างๆ จากแคนนอนนะดีที่สุดแล้ว เมื่อชิววี้จากไป ฉันจึงลุก
ไปหาชิววี้อะไรมากินบ้าง ระหว่างที่เดินๆ ไปปะปนกับนักเรียนคนอื่นๆ
ก็มองหา ก้านหลิวไปด้วย แต่ฉันก็ไม่เจอยันนั้นจนกระทั่งกลับมาที่โต๊ะ

"ก้านหลิวหายไปไหนล่ะ -).(-" แคนนอนถามทั้งๆ ที่มีอาหารอยู่
เต็มปาก น่าเกลียดชะมัด

"ไม่รู้ ยัยนั้นอาจจะหนีไปแล้วเพราะเห็นนายนั่งอยู่ตรงนี้"

"ฉันไปทำอะไรให้เค้าล่ะ เค้าถึงได้ไม่ชอบหน้าฉัน -).(-"

ยังจะมีหน้ามาถามอีก ก็นายชอบไปเสนอน้ำอยู่ใกล้ๆ ก้านหลิว
จนทำให้แฟนยัยนั้นเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆ ใครอยากจะทำอยู่ใกล้กับเค้าแล้วละ

--^

"หน้าตาฉันก็ออกจะหล่อ มีสาวๆ หลายคนอยากคงด้วยเยอะจะตาย

แต่ทำไมผู้หญิงที่ฉันชอบกลับไม่ชอบฉันบ้างนะ -).(-"

"อ้อ...เพราะนายมันกะล่อน สตรอบเบอร์รี่ ซึ่ตอแย เจ้าชู้ ลามก และ
อีกหลายๆ อย่าง -_-^"

"เค้าเรียกว่าคนอหังการดีต่างหาก -).(-"

พอหะ หมอนี่ไม่มีทางเข้าใจหรอกว่าตัวเองนิสัยแยแค่ไหน ถึง
จะหน้าตาดีแค่ไหนก็เถอะ นี่ขนาดฉันบ้าผู้ชายหน้าตาดียังคงคบกับหมอนี่ได้
แค่สิบวันอะ คนอื่นๆ นะไม่ต้องพูดถึงเลย -_-'

พักกลางวันของฉันกลับกลายเป็นว่าต้องมานั่งกับแคนนอนสอง
ต่อสอง เพราะก้านหลิวหายไปเลย ฉันคิดว่าคงเป็นเพราะแคนนอนนั่งอยู่
ตรงนี่จริงๆ นั่นละ ตกกลางคืนนี่ฉันเลยเป็นคนไร้เพื่อนไปเลยใช้มัยเนี่ย
ยัยก้านหลิวคงต้องไปเทกแคร์เฮเลนอะไรนั่นทั้งวันแน่ๆ ไม่นั่นคงุ่นวาย
ไปหมด เหลือแต่ยัยซึ่อิวจอมชื้อคนเดียวเท่านั้น

"ไปละ"

ฉันกินอาหารหมดไปครึ่งจานเท่านั้นก็ลูก แคนนอนไม่ได้พูดอะไร
พอฉันลุกก็มีเด็ก ม.ต้น เข้ามานั่งแทน เขาจึงโดนล้อมไปด้วยเด็กสาว ซึ่ง
หมอนี่นั้นก็ดูมีความสุขดี -_-

ฉันไม่รู้จะไปที่ไหนดีเลยไปที่ห้องสมุดเพื่อไปเล่นอินเตอร์เน็ตแทน
โชคดีจริงๆ ที่เข้าไปแล้วมีเครื่องว่างเครื่องหนึ่งพอดี ระหว่างที่เช็กอีเมล
อยู่ ฉันก็ได้ยินเสียงผู้ชายซุบซิบๆ กันอยู่ข้างหลัง ฉันหูดีนะจะบอกให้ =_=

"นั่นเด็กห้องสามรีเปล่านะ"

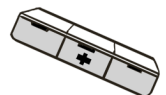
"ผู้หญิงห้องนั้นน่ารักดีนะ คนหนึ่งก็เป็นแฟนของไอ้พาสต้าไม่ใช่หรอ"

"แกมอีกคนยังเป็นแฟนของเจ้าชายแห่งทรินิตี้อีก"

"อยากรู้จั่งว่ายัยนั่นมีแฟนรึยัง"

พึมพำๆ

กะ...กรืดดด O_O!! พวกเขาสนใจฉันหรอ >_< นี่ฉันฮอตในกลุ่ม
เด็กผู้ชายในโรงเรียนตั้งแต่เมื่อไหร่กันเนี่ย >_< ไม่ได้การละ ขอเข้า
เว็บบอร์ดโรงเรียนเช็กเรตติ้งดูก่อนก็แล้วกัน พวกนั้นชอบเอาเรื่องของ
ผู้หญิงน่ารักๆ มาพูดกันอยู่แล้ว =.=

ฉันค้นหาคะทู้ไม่นานก็พบกะทู้ 'มาตุสาวฯ ห้อง 5/3 กัน' และแน่นอนว่าตอนนี้กลุ่มของพวกเรากำลังฮอตกันจริงๆ ด้วย >_< ก้านหลิวกับซีอ้อมมีแฟนแล้ว เหลือแต่ฉันกับเกี้ยวซ่าที่โดนพุดถึง แต่ตอนนี้เกี้ยวซ่าไปแลกเปลี่ยนแล้วเลยเหลือแต่ฉันคนเดียว กร๊าดดดด >()<!!! ถ้าฉันฮอตขึ้นมามากๆ ก็ดีนะสิ จะได้คบกับคินตาได้โดยไม่ต้องถูกมองว่าไม่คู่ควรโธษะๆ -.-

ฉันอ่านกะทู้อีกสองสามกะทู้และเริ่มแน่ใจว่าตัวเองฮอตขึ้นมาจริงๆ แล้ว ฉันระงับความตื่นเต้นที่ไหลท่วมตัวอยู่สักพัก เห็นใหม่ละ คำสาปจากแมลงสาบสิบตัวหายไปแล้ว ถ้าฉันมีแฟนอีก เราต้องคบกันยาวนานมากกว่าสิบวันแน่ๆ ฉันอยากจะได้แฟนที่สู้เก่งๆ เหมือนนักสู้ของเซนต์เทเรซ่าจัง ถ้าฉันฮอตขนาดนี้ละก็ พวกเขาต้องสู้เพื่อชิงตัวฉันแน่ๆ >..<

ฉันตั้งกะทู้ใหม่ที่มีชื่อว่า 'สาวฮอต 5/3' เนื้อหาในกะทู้ก็ประมาณว่าเย็นนี้ให้ทุกคนไปรวมตัวที่ซอยหลังร้านวัลลีเกิร์ล (ตรงนั้นเป็นที่ประลองกำลังของพวกหนูๆ นะ) คนที่ชนะก็คือคนที่จะได้ฉันไปเป็นแฟน ว้าย... เขินจัง ///

คอยดูนะ เย็นนี้ฉันต้องมีแฟนแน่ๆ >O<

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

